

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze jako soud odvolací rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Naděždy Zachystalové a soudců JUDr. Michala Fridricha a JUDr. Ivy Zemanové ve věci

žalobkyně: **IESA Logistics a. s.**, IČO 28142632
sídlem Lnářská 1633, Humpolec
zastoupená Mgr. Janem Mikulkou, advokátem
sídlem Hradská 538, Humpolec

proti
žalované: **EWALS CARGO CARE spol. s r. o.**, IČO 16189019
sídlem Prosecká 851/64, Praha - Prosek
zastoupená Mgr. Martinem Laipoldem, advokátem
sídlem Rubešova 83/10, Praha 2

o zaplacení 12 100 Kč, 1 972,30 EUR s příslušenstvím,
o vzájemném návrhu na zaplacení částky 4 295,88 EUR a částky 16 324,70 Kč s příslušenstvím,
k odvolání žalobkyně proti rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 9 ze dne 30. srpna 2021, č. j. 9 C 190/2020-67,

takto:

- I. Rozsudek soudu I. stupně se ve výroku II. **mění** tak, že žalovaná je povinna zaplatit žalobkyni částku 12 100 Kč spolu se zákonným úrokem z prodlení ve výši 10 % ročně z částky 12 100 Kč od 6. 5. 2020 do zaplacení, to vše do tří dnů od právní moci rozsudku.
- II. Ve výroku III. se **mění** tak, že se vzájemný návrh ohledně částky 16 324,70 Kč a částky 479 EUR s veškerým jejich příslušenstvím **zamítá**; ohledně částky ohledně částky 1 922,84 EUR se zákonným úrokem z prodlení ve výši 10 % ročně z částky 5 740,77 EUR od 16. 6. 2020

do 18. 7. 2020, zákonným úrokem z prodlení ve výši 10 % ročně z částky 3 816, 88 EUR od 19. 7. 2020 do 24. 3. 2021, zákonným úrokem z prodlení ve výši 10 % ročně z částky 1 922,84 EUR od 25. 3. 2021 do zaplacení, a úrokem ze škody ve výši 5 % ročně z částky 5 740,77 EUR od 24. 12. 2019 do 29. 3. 2020, úrokem ze škody ve výši 5 % ročně z částky 5 740,77 EUR od 30. 3. 2020 do 18. 7. 2020, úrokem ze škody ve výši 5 % ročně z částky 3 816,88 EUR od 19. 7. 2020 do 24. 3. 2021, úrokem ze škody ve výši 5 % ročně z částky 1 922,84 EUR od 25. 3. 2021 do zaplacení, **se potvrzuje.**

III. Žalobkyně je povinna zaplatit žalované na poměrnou náhradu nákladů řízení před soudy obou stupňů částku 17 135 Kč do tří dnů od právní moci rozsudku k rukám advokáta Mgr. Martina Laipolda.

Odůvodnění:

1. Napadeným rozsudkem soud I. stupně řízení o vzájemném návrhu žalované co do částky 1 894,04 EUR zastavil (výrok I.). Zamítl žalobu, že žalovaná je povinna zaplatit žalobkyni částku 1 972,30 EUR a částku 12 100 Kč, spolu se zákonným úrokem z prodlení ve výši 10 % ročně z částky 1 210 EUR od 26. 2. 2020 do zaplacení, zákonným úrokem z prodlení ve výši 10 % ročně z částky 762,3 EUR od 30. 3. 2020 do zaplacení, zákonným úrokem z prodlení ve výši 10 % ročně z částky 12 100 Kč od 6. 5. 2020 do zaplacení (výrok II.). Žalobkyni uložil povinnost zaplatit žalované částku 16 324,70 Kč a částku 2 401,84 EUR spolu se zákonným úrokem z prodlení ve výši 8,25% ročně z částky 16 324,70 Kč od 20. 12. 2020 do zaplacení, zákonným úrokem z prodlení ve výši 10 % ročně z částky 6 219,77 EUR od 16. 6. 2020 do 18. 7. 2020, zákonným úrokem z prodlení ve výši 10 % ročně z částky 4 295,88 EUR od 19. 7. 2020 do 24. 3. 2021, zákonným úrokem z prodlení ve výši 10 % ročně z částky 2 401,84 EUR od 25. 3. 2021 do zaplacení, úrokem ze škody ve výši 5 % ročně z částky 6 296,24 EUR od 24. 12. 2019 do 29. 3. 2020, úrokem ze škody ve výši 5 % ročně z částky 6 219,78 EUR od 30. 3. 2020 do 18. 7. 2020, úrokem ze škody ve výši 5 % ročně z částky 4 295,88 EUR od 19. 7. 2020 do 24. 3. 2021, úrokem ze škody ve výši 5 % ročně z částky 2 401,84 EUR od 25. 3. 2021 do zaplacení, to vše do tří dnů od právní moci rozsudku (výrok III.). Žalobkyni uložil povinnost zaplatit žalované na náhradě nákladů řízení částku 53 885 Kč, do tří dnů od právní moci rozsudku, k rukám právního zástupce žalované (výrok IV.).
2. Konstatoval, že žalobkyně se žalobou ze dne 14. 7. 2020 na žalované domáhala zaplacení celkem částky 1 972,30 EUR a částky 12 100 Kč s příslušenstvím. Žalobu odůvodnila tím, že žalobkyně s žalovanou uzavřela ústní smlouvu o přepravě, kdy předmětem byla přeprava z místa nakládky v ČR, Nové Modlany, do místa vykládky Itálie, Pavia, s tím, že cena přepravy byla ujednána v částce 1 210 EUR včetně DPH, objednávka byla zaslána následně e-mailem. Žalobkyně provedla přepravu dle sjednaných podmínek a vystavila žalované fakturu č. 1011912111 znějící na částku 1 210 EUR se splatností 25. 2. 2020. Žalovaná však tuto neuhradila ani na základě předžalobní výzvy. Žalobkyně s žalovanou dále uzavřely ústní smlouvu o přepravě, když předmětem této dohody byla přeprava z místa nakládky Španělsko, Zaragoza, do místa vykládky ČR, Solnice, s tím, že cena přepravy byla ujednána v částce 762,30 EUR včetně DPH, objednávka přepravy byla následně zaslána e-mailem. Po provedení přepravy žalobkyně vystavila žalované fakturu č. 1012001128, kterou vyúčtovala žalobkyně žalované částku v celkové výši 762,30 EUR. Faktura byla splatná dne 29. 3. 2020, kterou žalovaná nezaplatila ani na základě předžalobní výzvy. Žalobkyně a žalovaná dále uzavřely ústní smlouvu o přepravě s místem nakládky ČR, Ostrava, a místem vykládky ČR, Praha, s tím, že strany se dohodly na ceně přepravy v částce 12 100 Kč včetně DPH; objednávka byla následně zaslána e-mailem. Po provedení přepravy vystavila žalobkyně žalované fakturu č. 1012002198, se splatností dne 5. 5. 2020, kdy tuto žalobkyně nezaplatila ani na základě předžalobní výzvy.

3. Podáním ze dne 3. 8. 2020 žalovaná uvedla, že s žalobou nesouhlasí a naopak má vůči žalobkyni splatný nárok spočívající v povinnosti náhrady škody žalobkyně dle uzavřené přepravní smlouvy č. 19/ZW/F/03/00620/R v celkové výši 8 192,08 EUR. Žalovaná tento nárok uplatnila u žalobkyně a po doložení škody vyúčtovala tuto fakturou č. 292000153 ze dne 4. 6. 2020 se splatností dne 14. 6. 2020. Žalovaná nikdy s žalobkyní neuzavírala ústní přepravní smlouvy, ale po telefonickém ověření, že má žalobkyně dopravní kapacity pro vykonání přepravy a zájem přepravu vykonat, následně zaslala žalovaná žalobkyni přepravní smlouvu e-mailem, který žalobkyně potvrdila, a tím došlo k uzavření přepravní smlouvy. V telefonickém rozhovoru nebyly sdělovány nikdy údaje nutné pro vykonání přepravy, tyto byly uvedeny až v přepravní smlouvě. Žalobkyně také nesplnila podmínky přepravní smlouvy č. 19/ZW/F/03/00620/R ze dne 12. 12. 2019, a nemohlo ji tak vzniknout právo na zaplacení přepravného dle faktury č. 1011912111.
4. Podáním ze dne 9. 9. 2020 žalovaná uplatnila vůči nároku žalobkyně námitku započtení, kterou odůvodnila tím, že žalovaná uzavřela s žalobkyní přepravní smlouvu č. 19/ZW/F/03/00620/R, na jejímž základě se žalobkyně zavázala přepravit zásilku 66 palet s nízkokalorickým sladidlem z ČR do Itálie, kdy se jednalo o přepravu zásilky, kterou přepravovala společnost MERISANT COMPANY 2 SARL. VAT BE 0875476765, reg. č. CH-645-1010034-6, se sídlem Neuchatel, Švýcarsko, pro kupujícího MAGIS S.P.A., Pavia Itálie. Žalobkyně zásilku převzala u společnosti CzechPak Manufacturing, s.r.o., jež je dceřinou společností MERISANT COMPANY 2 SARL. Žalobkyně potvrdila převzetí zásilky bez výhrad, tj. v řádném stavu. Dne 18. 12. 2019 dovezla žalovaná zásilku příjemci, kdy příjemce zjistil, že z 66 palet je celkem 16 palet poškozených vodou, a žalobkyně jako dopravce odpovídá za škodu, jež vznikla v příčinné souvislosti s porušením povinnosti žalobkyně. Žalobkyně převzala zásilku k přepravě v bezvadném stavu, ale k příjemci ji doručila poškozenou, žalobkyně je tak povinna k náhradě škody žalované, jako odesílateli. V důsledku poškození 16 palet vznikla škoda na zásilce ve výši 10 788,24 EUR. Škoda byla vyčíslena na základě znaleckého posudku, kdy náklady na zpracování znaleckého posudku činily 27 045,86 Kč. Následně byla provedena likvidace zničené zásilky, kdy náklady likvidace byly v částce 3 662,84 Kč. Dne 23. 12. 2019 žalovaná u žalobkyně přepravu reklamovala, a následně žalobkyni, jako dopravci, vystavila fakturu na vzniklou škodu č. 292000153 na částku 8 192,08 EUR, a to s ohledem na omezenou náhradovou povinnost dopravce dle Úmluvy o přepravní smlouvě v mezinárodní silniční nákladové dopravě vyhlášené jako Vyhláška č. 11/1975 Sb. (dále jen „CMR“). Tuto částku žalobkyně však doposud neuhradila. Jelikož žalobkyně porušila svoji povinnost řádně a včas přepravit zásilku, nenáleží jí přepravné ve výši 1 210 EUR dle přepravní smlouvy č. 19/ZW/F/03/00620/R. Žalovaná uhradila poškozené společnosti MERISANT COMPANY 2 SARL částku 7 855,08 EUR dle faktury poškozené č. SWSCZ202006. Žalovaná dále uhradila přepravné z Itálie do ČR, kterou prováděl dopravce Radek Š. Autodoprava s.r.o., IČ 06418503 ve výši 1 452,09 EUR, a to dle faktury dopravce ze dne 19. 1. 2020, z čehož podíl poměrného přepravného na poničené zásilce činí 337 EUR. Žalovaná tedy uplatnila jako procesní obranu vůči nároku žalobkyně svůj nárok na náhradu škody.
5. Podáním ze dne 16. 12. 2020 žalovaná uplatnila vzájemný návrh, kterým se na žalobkyni domáhala zaplacení částky 16 324,70 Kč a částky 4 295,88 EUR spolu s příslušenstvím. Uvedla, že žalobkyně má vůči žalované pohledávky v celkové výši 3 796,20 EUR a 12 100 Kč. Žalobkyně naproti tomu má vůči žalobkyni nárok na náhradu škody, jež je tvořen vyúčtovanou částkou škody ve výši 8.192,08 EUR a dále náklady na odborné posudky ve výši 28 424,70 Kč (bez DPH) prokazující nárok žalované. Žalovaná započítala proti tomuto svému nároku na náhradu škody své závazky vůči žalované ve výši 3 796,20 EUR a 12 100 Kč s tím, že procesní obrana z toho představují částky 1 972,30 EUR a 12 100 Kč, a tedy žalované po provedeném započtení zůstává nárok na náhradu škody vůči žalobkyni ve výši 4 295,88 EUR a 16 324,70 Kč.

6. Podáním ze dne 20. 8. 2021 žalovaná vzala svůj vzájemný návrh co do částky 1 894,04 EUR zpět, když tuto částku žalobkyně žalované uhradila dne 24. 3. 2021 (§ 96 odst. 1 o. s. ř.). S částečným zpětvzetím vzájemného návrhu vyslovila žalobkyně souhlas (§ 96 odst. 3 o.s.ř.). Soud proto řízení o vzájemném návrhu žalované co do částky 1 894,04 EUR zastavil.
7. Na základě provedeného dokazování soud I. stupně dospěl ke skutkovým zjištěním podrobně popsáním v odstavcích 6 až 17 odůvodnění napadeného rozsudku.
8. Soud I. stupně uzavřel, že žalobkyně na žalované uplatňovala nárok na zaplacení přepravného dle smlouvy o mezinárodní přepravě ze dne 12. 12. 2019 v částce 1 210 EUR, dle smlouvy o mezinárodní přepravě ze dne 20. 1. 2020 v částce 762,30 EUR (čl. 1 a čl. 4 CMR), a nárok na zaplacení přepravného dle smlouvy o vnitrostátní přepravě ze dne 19. 2. 2020 v částce 12 100 Kč (§ 2555 odst. 1 o. z.).
9. Žalovaná uplatnila proti žalobkyni vlastní nároky, a to ve výši 8 192,08 EUR a ve výši 28 424,70 Kč s tím, že se jedná o náhradu škody v souvislosti s poškozením zásilky přepravované dle smlouvy o mezinárodní přepravě ze dne 12. 12. 2019. Nárok žalované ve výši 8 192,08 EUR se sestával z 1/ částky 6 269,24 EUR která představuje skutečnou škodu na zásilce (tzv. váhová škoda dle Úmluvy CMR), 2/ nákladů na minimalizaci škody (přetřídění zásilky) ve výši 1 129,84 EUR, 3/ nákladů na přepravu poškozené zásilky z Itálie do ČR ve výši 337 EUR a 4/ nákladů na přepravu zboží po přebalu zpět do Itálie ve výši 456 EUR. Částka 28 424,70 Kč představuje náklady za zpracovaný posudek a jeho překlad [22 351,95 Kč + 6 072,75 Kč], když žalovaná není plátcem DPH. V řízení žalovaná uplatnila vůči žalobkyni 1/ částku 1 972,30 EUR a částku 12 100 Kč jako procesní obranu a 2/ částku 4 295,88 EUR a částku 16 324,70 Kč uplatnila jako vzájemnou žalobu, tedy celkem částku 6 268,18 EUR a částku 28 424,70 Kč.
10. Žalobkyně a žalovaná se vyjádřily tak, že částka 6 269,24 EUR představuje přímou škodu na zásilce, za kterou je odpovědná žalovaná. Žalobkyně namítala neplatnost ujednání slibu odškodnění, neboť přepravní smlouva není žalobcem podepsána. Žalobkyně nespornuje vznik škody na zboží v částce 6 269,24 EUR (protokol o jednání dne 24. 3. 2021) a žalované za poškozenou zásilku uhradila částku 6 269,24 EUR (protokol o jednání ze dne 25. 8. 2021).
11. V řízení bylo prokázáno, že žalobkyně a žalovaná uzavřely dne 12. 12. 2019 a dne 20. 1. 2020 smlouvy o mezinárodní silniční přepravě ve smyslu čl. 1 Úmluvy CMR (vyhláška č. 11/1975 Sb.) a dne 19. 2. 2020 smlouvu o přepravě věci dle § 2555 a násl. zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník (dále jen „o. z.“). Součástí všech těchto smluv byl slib odškodnění žalobkyně, která se zavázala k náhradě škody, včetně nákladů na její vymáhání, která by žalované vznikla v souvislosti s přepravou (článek 18 smluv).
12. V řízení bylo dále prokázáno, že přepravy dle smlouvy ze dne 20. 1. 2020 a smlouvy ze dne 19. 2. 2020 proběhly bez jakékoli reklamace a dosud za ně nebylo uhrazeno přepravné v částkách 12 100 Kč a 762,30 EUR, čímž by tak žaloba žalobkyně byla co do této částky důvodnou.
13. V řízení bylo dále prokázáno, že při přepravě dle smlouvy ze dne 12. 12. 2019 došlo na přepravované zásilce ke vzniku škody, za kterou dle čl. 17 Úmluvy CMR odpovídá žalobkyně, jakožto přepravce. V případě, že by při přepravě nedošlo k poškození zásilky, náleželo by žalobkyni přepravné v částce 1 210 EUR.
14. Při přepravě podle smlouvy ze dne 12. 12. 2019 došlo na přepravované zásilce ke vzniku škody. Zboží, které bylo přepravováno, bylo zabaleno na v balících na paletách, a část takto zabaleného zboží bylo poškozeno, Žalovaná proto část palet, na kterých byly poškozené balíky, nechala přepravit zpět do ČR k přetřídění, neboť na paletách, kde byly poškozené balíky, byly i balíky, které nebyly poškozeny. Takto byly přetříděné balíky na poškozené a nepoškozené. Skutečná škoda na poškozené zásilce pak byla vyčíslena částkou 10 788,24 EUR a ponížena v souladu s čl. 23 odst. 3 CMR na částku 6 269,24 EUR. Žalobkyně souhlasila s tím, že takto ponížená

škoda odpovídá čl. 23 odst. 3 CMR. Žalovaná uhradila společnosti Merisant Company 2 Sarl částku 6 269,24 EUR dle faktury ze dne 19. 6. 2020 č. SWSCZ202006.

15. Žalované vznikly náklady na přetřídění části zásilky na část zásilky poškozené a část nepoškozené. Přetřídění zásilky provedla společnost Merisant Company 2 Sarl, tímto přetříděním zásilky byla minimalizována škoda, kdy z palet, na kterých byly poškozené balíky, vyloučila balíky přepravovaného zboží, které nebyly poškozené. Na minimalizaci škody žalovaná uhradila částku 1 129,84 EUR dle faktury ze dne 19. 6. 2020 č. SWSCZ202006.
16. Žalované v souvislosti s poškozením přepravované zásilky vznikly náklady za přepravu poškozené části zásilky z Itálie do České republiky v částce 337 EUR a poté náklady na přepravu „použitelné“ části zásilky zpět do Itálie v částce 456 EUR. Náklady za přepravu v částce 337 EUR zaplatila žalovaná dopravci Radek Š. Autodoprava s.r.o. dle faktury ze dne 19. 1. 2020 a náklady na přepravu v částce 456 EUR uhradila společnosti Merisant Company 2 Sarl dle faktury ze dne 19. 6. 2020 č. SWSCZ202006.
17. Žalovaná tak v souvislosti s poškozením přepravované zásilky zaplatila příjemci zásilky společnosti Merisant Company 2 Sarl částku 7 855,08 EUR dle faktury ze dne 19. 6. 2020 č. SWSCZ202006 (6 269,24 EUR jako náhrada škody + 1 129,84 EUR jako minimalizace škody + 456 EUR za přepravu z České republiky do Itálie) a dále zaplatila částku 337 EUR, která tvoří poměrnou část přepravného, kterou žalovaná zaplatila dopravci Radek Š. Autodoprava s.r.o., IČ 06418503, dle přepravní smlouvy č. 20/BQ/F/03/00035 za cestu z Itálie do ČR.
18. Žalovaná dále vynaložila částku 28 424,70 Kč, jakožto nákladů za zpracování posudku a laboratorní analýzy stran zjištění rozsahu škody, včetně překladu. Tato částka byla účelně vynaložena v souvislosti s provedenou přepravou a výše popsanou škodou na zásilce přepravované dle smlouvy o mezinárodní přepravě ze dne 12. 12. 2019.
19. Žalovaná tedy prokázala, že jí v souvislosti s přepravou zásilky dle smlouvy o mezinárodní přepravě ze dne 12. 12. 2019 vznikly náklady v celkové výši 8 192, 08 EUR a 28 424,70 Kč, a to přímá škoda na zásilce v částce 6 269,24 EUR, další související škoda, kterou představují náklady na minimalizaci škody v částce 1 129,84 EUR, náklady na přepravu části poškozené zásilky z Itálie do České republiky v částce 337 EUR a zpět do Itálie v částce 456 EUR, a dále náklady v částce 28 424,70 Kč, jakožto náklady na laboratorní testy, posudek a překlad posudku.
20. Vzhledem k tomu, že žalovaná vznesla námitku započtení do výše nároku žalobkyně a dále uplatnila vzájemnou žalobu, soud I. stupně žalobu o zaplacení částek 1 972,3 EUR a 12 100 Kč včetně příslušenství zamítl a nároku žalované na zaplacení částek 2 401,84 EUR a 16 324,70 Kč vyhověl.
21. Na základě vše výše uvedeného tak soud I. stupně uložil žalobkyni zaplatit žalované částku 2 401,84 EUR jakožto náhrady škody vzniklé na přepravované zásilce (čl. 17, čl. 25 odst. 1 a odst. písm. b/ a čl. 23 odst. 1, 3 a 4 CMR), a dále částky 16 324,70 Kč jakožto nákladů vzniklých vyčíslením a určením rozsahu škody vzniklé přepravou, a to vypracováním posudku a laboratorní analýzy, včetně nákladů na překlad, ke kterým se žalobkyně zavázala slibem odškodněním ujednaným ve smlouvě (§ 2890 a násl. o. z.).
22. Vzhledem k prodlení žalobkyně s plněním peněžité povinnosti (§ 1970), soud I. stupně jí rovněž uložil povinnost zaplatit žalované zákonné úroky z prodlení (§ 2 nařízení vlády č. 351/2013 Sb.).
23. Soud I. stupně rovněž uložil žalobkyni povinnost zaplatit žalované úroky z náhrady škody (čl. 27 odst. 1 CMR) ode dne následujícího po dni reklamace.
24. K námitce žalobkyně, že slib odškodnění nebyl ujednan, soud I. stupně dodal, že tento, dle jeho názoru, byl účastníky platně ujednan. K uzavření smluv o přepravě, jejichž součástí byl slib odškodnění, docházelo tím, že žalovaná se nejprve obrátila telefonicky na žalobkyni s tím, zdali je možné objednat přepravu zásilky, načež byla následně zaslána elektronicky smlouva. Tímto

postupem byla ze strany žalované učiněna nabídka k uzavření smlouvy ve znění zachyceném na zaslané listině ve smyslu § 1731 a § 1732 odst. 1 o. z., když takto zasláná smlouva obsahovala veškeré podstatné náležitosti (místo, časy a postup nakládky a vykládky, cenu za přepravu, označení zásilky, označení smluvních stran, stejně tak jako další smluvní ujednání, zejména slib odškodnění), a mohla být přijata jednoduchým nepodmíněným přijetím. Žalobkyně tuto smlouvu v souladu přijala (§ 1740 odst. 1 o. z.), neboť se zachovala v souladu se smlouvou, kdy zásilku naložila a přepravila. Obdobným způsobem došlo k uzavření smluv mezi účastníky, soud I. stupně tak nemá pochybnosti o tom, že smlouva byla s výše uvedeným obsahem uzavřena. Namítá-li žalobkyně neplatnost ujednání slibu odškodnění tím, že smlouva o přepravě nebyla fakticky podepsána, namítá tím neplatnost smlouvy o přepravě jako takové. S tímto názorem se však soud I. stupně ztotožnit nemůže, neboť smlouva byla uzavřena platně, a to i zejména s ohledem na to, že oba účastníci smlouvu uzavírali v rámci své podnikatelské činnosti, čímž jsou tak na ně klady vyšší nároky než v případě, že by jeden z účastníků vystupoval na straně spotřebitele. Ostatně, sama žalobkyně se na smlouvu ve výše uvedeném znění odvolává.

25. O náhradě nákladů řízení soud I. stupně rozhodl podle § 142 odst. 1 ve spojení s § 146 odst. 2 věta druhá o. s. ř.
26. Žalobkyně podala proti tomuto rozsudku v zákonné lhůtě odvolání. Namítla, že soud nepoužil v rámci posouzení celé věci správně jednotlivá ustanovení vyhlášky 11/75 Sb., tzv. Úmluvy o mezinárodní silniční přepravě (dále jen Úmluva), když především nesprávně aplikoval výklad ustanovení o náhradě škody, resp. stanovení odpovědnosti dopravce při poškození zásilky ve smyslu ustanovení čl. 17. resp. čl. 25 Úmluvy a dalších ustanovení s tím souvisejících (čl. 23). V případě poškození zásilky hradí dopravce částku, o kterou se hodnota zásilky snížila, a to za použití výpočtových pravidel uvedených v článku 23 odst. 1, 2 a 4 Úmluvy. Ve výrocích III. a navazujícím IV. pak řeší soud další částky, které však nesouvisí se samotnou přepravou s tím, že jde o náklady, které vznikly v daném případě na základě jednostranného rozhodnutí žalované, resp. jejího klienta v souvislosti s vyřešením otázky poškozené zásilky (promočený obal), tedy jako důsledek poškození samotné zásilky. Sporné mezi stranami sporu tak zůstaly uplatněné vícenáklady spočívající v likvidaci poškozeného zboží, přepravám z místa vykládky do místa zjišťování poškození a zpět a náklady související s vypracováním znaleckého posudku a jeho překladu. Soud prvního stupně posoudil tyto částky jako tzv. jiné výlohy - výlohy vynaložené na snížení rozsahu škody. Tomuto závěru soudu však nelze s ohledem na praxi jednoznačně přisvědčit s tím, že jednoznačně není přiznáván nárok na náklady spojené se zpracováním znaleckého posudku a v té souvislosti i jeho překladu a současně se posuzují ostatní zde soudem přiřknuté částky rozdílně. V tomto posuzovaném případě pak lze vzít rozhodně v úvahu, že tyto vícenáklady provedl zákazník žalované bez souhlasu žalobkyně s tím, že pak tento postup a z něj vzniklé sporné otázky pak přispěly k tomu, že se odmítavě k uhrazení těchto nákladů staví pojišťovna žalobkyně. Je otázkou, zda přetřídění nemohlo být provedeno přímo u zákazníka žalované. Žalobkyni pak není zřejmé, z jakých částek soud v rámci vydání svého rozhodnutí vycházel, neboť pokud byla ze strany žalované účtována škoda včetně vícenákladů bez nákladů na vyhotovení znaleckého posudku, pak byla účtována částka 8.192,08 EUR. Náklady znaleckého posudku měly činit 28.424,70 Kč. Pokud žalobkyně vlivem zápočtu žalované a její následné platby v rámci soudního řízení uhradila částku ve výši 6.269,24 EUR, tak zbývá dle žalobkyně sporná částka ve výši 1.922,84 EUR a náklady znaleckého posudku ve výši 28.424,70 Kč. Soud však zavazuje žalobkyni k úhradě částky 2.401,84 a k úhradě 16 324,70 Kč. Toto dle žalobkyně nemá oporu v provedeném dokazování a k nákladům, které jednotlivé strany v rámci celé věci uplatňují. V neposlední řadě pak soud k výroku uvedenému pod bodem II. rozhodnutí dospěl také tím, že se žalobkyně měla ve smlouvě o přepravě zavázat slibem odškodnění dle ustanovení § 2890 a násl. zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník. Dle názoru žalobkyně ke slibu odškodnění nedošlo, a to z toho důvodu, že žalobkyně neučinila žádné prohlášení, které by k tomu směřovalo s tím, že žalobkyně trvá na té skutečnosti, že veškerá

důležitá ujednání byla učiněna ústně v rámci jednání dispečerů žalobkyně a žalované, a citovaná přepravní smlouva s řadou zavazujících ujednání byla zaslána žalobkyni až následně po těchto jednáních dispečerů s tím, že ji žalobkyně nijak nepotvrzovala. Smluvní vztah, jak to v oblasti kamionové přepravy bývá, byl uzavřen na základě ústních jednání a žádná přepravní smlouva, která byla žalobkyni následně zaslána žalobkyni, v té podobě uzavřena nebyla. Dle názoru žalobkyně pak nelze tedy hovořit o platném ujednání slibu odškodnění. Ostatně v soudním spise je založena přepravní smlouva bez podpisu žalobkyně. S ohledem na uvedené skutečnosti navrhla žalobkyně, aby Městský soud v Praze rozhodnutí Obvodního soudu pro Prahu 9 v napadených výrocích změnil tak, že v bodě: II. zaváže žalovanou, že je povinna zaplatit žalobkyni částku ve výši 12 100 Kč se zákonným úrokem z prodlení ve výši 10 % ročně z částky ve výši 12 100 Kč od 6. 5. 2020 do zaplacení. Bod III. žaloba žalované spočívající v povinnosti žalobkyně zaplatit částku 16.324,70 Kč a částku 2.401,84 EUR spolu se zákonným úrokem z prodlení ve výši 8,25 % ročně z částky 16.324,70 Kč od 20. 12. 2020 do zaplacení, zákonným úrokem z prodlení ve výši 10 % ročně z částky 6.219,77 EUR od 16. 6. 2020 do 18. 7. 2020, zákonným úrokem z prodlení ve výši 10 % ročně z částky 4.295,88 EUR od 19. 7. 2020 do 24. 3. 2021, zákonným úrokem z prodlení ve výši 10 % ročně z částky 2 401,84 EUR od 25. 3. 2021 do zaplacení, úrokem ze škody ve výši 5% ročně z částky 6.296,24 EUR od 24. 12. 2019 do 29. 3. 2020, úrokem ze škody ve výši 5% ročně z částky 6.219,78 EUR od 30. 3. 2020 do 18. 7. 2020. úrokem ze škody ve výši 5% ročně z částky 4.295,88 EUR od 19. 7. 2020 do 24. 3. 2021, úrokem ze škody ve výši 5% ročně z částky 2.401,84 EUR od 25. 3. 2021 do zaplacení, se zamítá. IV. Žalobkyni se přiznávají náklady řízení tak, jak je vyčíslila ve svém podání soudu prvního stupně.

27. Žalovaná navrhla, aby bylo odvolání žalobkyně zamítnuto. Poukázala na to, že Úmluva CMR neupravuje povinnost k minimalizaci škody, proto v otázkách neupravených Úmluvou CMR se použije obecné právo tedy Občanský zákoník. V daném případě byl tedy postup soudu první instance správný, když následně postupoval dle Občanského zákoníku a náklady na minimalizaci škody zahrnul do výše škody požadované po žalobkyni ve smyslu § 2901 Občanského zákoníku. Tyto náklady na minimalizaci škody jsou vyčísleny ve zprávě havarijního komisaře pana Romana T. č. 19/1207/UNL na str. 9, kde jsou zohledněny náklady na třídění poškozené zásilky, kontrolu poškozené zásilky, testování vzorků z poškozené zásilky v laboratořích společnosti ALS Czech Republic, s. r. o, včetně skutečné škody na zásilce ve výši 10 788,24 EUR a náklady na vypracování posudku havarijního komisaře, jenž poškozenému doložil omezení jeho nároků na náhradu škody ve smyslu čl. 23 odst. 3 Úmluvy CMR a následně i žalobkyni oprávněnost nároků žalovaného. Tyto náklady byly vynaloženy účelně a v důsledku jejich vynaložení došlo k podstatnému snížení škody i náhradové povinnosti žalobkyně. Pokud žalobkyně nyní v odvolacím řízení zpochybňuje účelnost vynaložení těchto nákladů, pak se jedná o opožděnou námitku a nedůvodnou. Žalobkyně ničím nedoložila, že by bylo možné třídění, kontrola a testování zásilky být provedena v Itálii u kupujícího zásilky, tj. příjemce. Je logické, že vrácení poškozené zásilky do ČR však bylo úsporou, neboť náklady na minimalizaci škody, včetně testování jsou v ČR vždy lacinější než v Itálii. Pokud se jedná o námitku žalobkyně, že nebyl platně sjednán slib odškodnění v přepravní smlouvě č. 19/ZW/F/03/00620/R, pak se žalobkyně mýlí, neboť § 2890 a násl. Občanského zákoníku nevyžadují k platnosti slibu odškodnění písemnou formu, ale je slib odškodnění platný i pro případ uzavření smlouvy konkludentním způsobem. Ve smyslu judikátu NS ČR sp. zn. 32 Odo 805/2002 se u mezinárodní silniční přepravy nákladů i slib odškodnění řídí obecnou úpravou, Občanským zákoníkem, a proto sjednání konkludentním způsobem je platné a pro žalobkyni závazné. Žalovaná postupovala při řešení škody naprosto transparentně, a žalobkyně měla možnost se účastnit i prohlídky poškozené zásilky. Byť příjemce zásilky na nákladním listu CMR dne 18. 12. 2019 vyznačil výhradu o poškození zásilky, a tedy žalobkyně nejpozději v tento moment musela vědět, že bude řešena škoda, tak nebyla ochotna se účastnit následné kontroly poškozené zásilky v ČR, což opět nelze přičítat žalované. Z emailu ze dne 11. 1. 2020 společnosti EKONSERVIS CZ s.r.o. vyplývá žádost o zaslání zprávy havarijního

komisaře Romana T., proto postup žalobkyně, kdy na jednu stranu vyžaduje po žalovaném zprávu pana T., ale na druhé straně není ochotna za tuto zprávu zaplatit, za jednání v rozporu s dobrými mravy. Pokud nemohl zprostředkovatel žalobkyně EKONSERVIS CZ s.r.o. zajistit vlastního znalce a nepožadoval přesunutí termínu kontroly, ale požadoval znalecký posudek pana T., tak je nutné považovat tyto výdaje žalované za účelné.

28. Odvolací soud z podnětu odvolání a jeho mezích přezkoumal podle § 212 o. s. ř. a § 212a o. s. ř. napadený rozsudek včetně řízení, které jeho vyhlášení předcházelo, a podané odvolání shledal částečně opodstatněným.
29. Podle čl. 23 vyhl. č. 11/1975 Sb., o Úmluvě o přepravní smlouvě v mezinárodní silniční nákladní dopravě (CMR) 1. Má-li dopravce podle ustanovení této Úmluvy povinnost nahradit škodu za úplnou nebo částečnou ztrátu zásilky, vypočítá se náhrada z hodnoty zásilky v místě a době jejího převzetí k přepravě. 2. Hodnota zásilky se určuje podle burzovní ceny, a není-li burzovní cena, podle běžné tržní ceny, a není-li ani burzovní ani běžná tržní cena, podle obecné hodnoty zboží stejné povahy a jakosti. 3. Náhrada škody však nesmí přesahovat 8,33 zúčtovacích jednotek za kilogram chybějící hrubé hmotnosti. 4. Kromě toho se hradí dovozní, clo a jiné výlohy vzniklé v souvislosti s přepravou zásilky, a to při úplné ztrátě v plné výši a při částečné ztrátě poměrným dílem; jiné škody se nehradí. 5. Je-li překročena dodací lhůta a oprávněný prokáže, že vznikla škoda z tohoto důvodu, je dopravce povinen hradit škodu jen do výše dovozního. 6. Vyšší náhradu lze požadovat jen tehdy, byla-li podle článku 24 a 26 udána cena zásilky nebo zvláštní zájem na dodání. 7. Zúčtovací jednotka uvedená v této Úmluvě je zvláštním právem čerpání tak, jak je definováno Mezinárodním měnovým fondem. Množství uvedené v odstavci 3 tohoto článku se převádí na národní měnu toho státu, kde se daný případ soudně projednává, na základě hodnoty této měny v den vydání rozsudku nebo v den, na kterém se strany dohodnou. Hodnota národní měny - ve smyslu zvláštního práva čerpání - státu, který je členem Mezinárodního měnového fondu, se vypočítává v souladu s platnou metodou ohodnocení užívanou Mezinárodním měnovým fondem pro jeho operace a transakce v dané době. Hodnota národní měny - ve smyslu zvláštního práva čerpání - státu, který není členem Mezinárodního měnového fondu, se vypočítá způsobem určeným tímto státem. 8. Avšak stát, který není členem Mezinárodního měnového fondu a jehož zákony nepřipouštějí aplikaci ustanovení odstavce 7 tohoto článku, může při ratifikaci Protokolu k Úmluvě o smlouvě o mezinárodní silniční přepravě zboží (CMR) nebo při přístupu k tomuto Protokolu nebo kdykoliv později prohlásit, že limit odpovědnosti za škodu vymezený v odstavci 3 tohoto článku, který má být aplikován na jeho území, bude 25 měnových jednotek. Měnová jednotka uvedená v tomto odstavci odpovídá 10/31 gramům zlata ryzosti 900/1000. Převod množství uvedeného v tomto odstavci na národní měnu bude proveden v souladu se zákony daného státu. 9. Výpočet uvedený v poslední větě odstavce 7 tohoto článku a převod uvedený v odstavci 8 tohoto článku bude proveden tak, aby vyjadřoval v národní měně státu v maximální možné míře stejnou reálnou hodnotu částky uvedené v odstavci 3 tohoto článku, která je zde vyjádřena ve zúčtovacích jednotkách. Státy oznámí generálnímu tajemníkovi Organizace spojených národů způsob výpočtu podle odstavce 7 tohoto článku nebo výsledek převodu v odstavci 8 tohoto článku při uložení listin uvedených v článku 3 Protokolu k Úmluvě o smlouvě o mezinárodní silniční přepravě zboží (CMR) a kdykoliv nastane ve věci změna.
30. Podle komentáře VOX k čl. 23 odst. 4 Úmluvy CMR publikovaného v ASPI k názoru o nepřipustnosti hradit náklady prohlídky zásilky a náklady znaleckého posudku se přiklonil rakouský OLG Vídeň v rozsudku ze dne 23. 2. 1989 - 1 R 218/88 - Transportrecht 1990, str. 156 (v části Rozhodnutí a literatura). Nahrazují se však náklady, které vznikají v souvislosti se ztrátou nebo poškozením zboží, jež by ale současně vznikly i v případě řádného provedení přepravy. To se týká zejména cla a jiných veřejných dávek.

31. Podle čl. 25 Úmluvy CMR 1. Při poškození zásilky hradí dopravce částku, o kterou se její hodnota snížila; částka se vypočítává z hodnoty zásilky stanovené podle článku 23 odst. 1, 2 a 4. 2. Náhrada škody nesmí však přesahovat: a) je-li poškozením znehodnocena celá zásilka, částku, která by se vyplatila při její úplné ztrátě; b) je-li poškozením znehodnocena jen část zásilky, částku, která by se vyplatila při ztrátě znehodnocené části zásilky.
32. Podle komentáře VOX k čl. 25 Úmluvy CMR publikovaného v ASPI ohledně výloh za účelem snížení rozsahu škody je v odborné literatuře i v praxi soudů poměrně sporná otázka, zda je dopravce povinen nahradit oprávněné osobě těž náklady, které byly vynaloženy za účelem snížení rozsahu škody. Rozhodování soudů je v této oblasti značně různé, ale vyvinuly se zásady, které lze s ohledem na princip spravedlnosti a existující praxi považovat za přijatelné a odůvodnitelné. Viz též např. rozsudek Krajského soudu Werdenberg, Švýcarsko z 22. 9. 1998 - WBZ 97-58 - Transportrecht 2001, str. 132 (v části Rozhodnutí a literatura k článku 23 Úmluvy CMR). Určující pro přiznání nákladů vynaložených na zmírnění rozsahu škody je pravidlo, že rozsah vzniklé škody dle článku 25 odst. 1 a článku 23 odst. 1 Úmluvy CMR činí rozdíl ceny zboží v místě a době převzetí před škodní událostí a po ní. Aby se dosáhlo toho, že hodnota poškozeného zboží, vztažená k okamžiku převzetí zboží v místě jeho převzetí, bude co nejvyšší (a tudíž cenový rozdíl co nejnižší), přistoupila řada soudů i odborných autorů k přiznání nároku oprávněné osoby (odesílatele, příjemce) na náhradu některých výdajů spojených se snížením rozsahu škody (tedy se zvýšením hodnoty poškozeného zboží vztaženo k místu a okamžiku převzetí zboží k přepravě), přičemž tyto náklady jsou započítávány jako škoda vzniklá škodní událostí, tedy představují další snížení hodnoty již poškozeného zboží. Z tohoto důvodu nepřiznávají soudy náhradu nákladů znaleckých posudků a činnosti znalce, ale jsou přiznávány náklady na přepravu zboží do nejbližšího skladu, přebalení zboží, jeho rozřídění, opětovného naložení na dopravní prostředek apod. Bez těchto úkonů, představujících dodatečné výdaje na straně odesílatele nebo příjemce, by cenový rozdíl mezi poškozeným a nepoškozeným zbožím v místě a době převzetí k přepravě byl daleko vyšší. Tyto náklady se tedy považují za účelné s cílem snížit rozsah vzniklé škody a tudíž i výši náhrady poskytované dopravcem. Jedná se tedy o náklady vynakládané v zájmu snížení dopravního plnění dle článku 25 a článku 23 Úmluvy CMR. K tomu blíže například rozsudek OLG Hamburg z 24. 10. 1991 - 6 U 103/91 - Transportrecht 1992, str. 66, představující případ multimodální přepravy zboží z Hamburku do Hongkongu, při níž došlo k poškození zboží na úseku pozemní přepravy a k vynaložení nákladů na zmírnění rozsahu škody, posouzených jako náklady ve smyslu článků 23 a 25 Úmluvy CMR.
33. Soud I. stupně zjistil skutkový věci způsobem odpovídajícím provedeným důkazům, a věc posoudil správně po stránce právní potud, že žalované je třeba přiznat podle čl. 17, čl. 25 odst. 1 a 2 písm. b) a čl. 23 odst. 1, 3 a 4 Úmluvy CMR částku 1 922,84 EUR s příslušenstvím jako další související škodu, kterou představují náklady na minimalizaci škody v částce 1 129,84 EUR, náklady na přepravu části poškozené zásilky z Itálie do České republiky v částce 337 EUR a zpět do Itálie v částce 456 EUR, neboť toto je souladné i s komentářovým výkladem ust. čl. 25 Úmluvy CMR o tom, že jsou přiznávány náklady na přepravu zboží do nejbližšího skladu, přebalení zboží, jeho rozřídění, opětovného naložení na dopravní prostředek apod. Naproti tomu soud I. stupně v rozporu s čl. 23 odst. 4 Úmluvy CMR a jeho judikatorním výkladem přiznal v částce 16 324,70 Kč náklady na vypracování znaleckého posudku, laboratorní analýzy, včetně nákladů na překlad s tím, že se k tomu měla žalobkyně zavázat slibem odškodnění ujednaným ve smlouvě ve smyslu § 2890 a násl. o. z. Odvolací soud je toho názoru, že aplikaci čl. 23 odst. 4 Úmluvy CMR s výkladem o nepřipustnosti hradit náklady prohlídky zásilky a náklady znaleckého posudku podle konstantní judikatury (rakouský OLG Vídeň v rozsudku ze dne 23. 2. 1989 - 1 R 218/88 - Transportrecht 1990, str. 156), nelze vyloučit obecně ujednaným příslibem podle 2890 o. z., když byl i v přepravní smlouvě 19/ZW/F/03/00620/R v čl. 18 uveden jen tak, že „pokud objednatel a dopravce uzavřeli tuto přepravní smlouvu, tak činí dopravce slib odškodnění objednateli k náhradě škody, včetně nákladů na vymáhání škody,

jenž by objednateli v souvislosti s přepravou vznikla“, neboť i podle komentáře k § 2890 Hulmák, M. a kol.: Občanský zákoník VI. Závazkové právo. Zvláštní část (§ 2055–3014). Komentář. 1. vydání. Praha: C. H. Beck, 2014, 1493 s., se uvádí, že „v právním jednání musí být vyjádřeno určitě, co je slibováno (odškodění) a za jaké jednání (chování, činnost) bude odškodnění poskytnuto“. V duchu uvedeného by dle názoru odvolacího soudu s ohledem na čl. 23 odst. 4 Úmluvy CMR a judikatury k němu muselo být ve slibu podle § 2890 výslovně uvedeno, že se týká nákladů na znalecký posudek a náklady ho provázející, jinak by byl popřen smysl a účel Úmluvy CMR upravující zvláštnosti náhrady škody v mezinárodní přepravě. V tomto případě nebyl prokázán takový slib ve vztahu k žalované namítané přepravě ani jinou formou než písemnou, jak se snažil dovodit soud I. stupně v odstavci 34 odůvodnění napadeného rozsudku. Lze tak uzavřít, že nebylo možné ani část těchto nákladů ve výši 12 100 Kč započíst oproti důvodné pohledávce žalobkyně v této výši a žalobu v tomto rozsahu zamítnout, když bylo prokázáno, že přeprava dle smlouvy ze dne 19. 2. 2020 proběhla přeprava bez jakékoliv reklamace a dosud nebylo uhrazeno přepravné v částce 12 100 Kč, čímž je žaloba žalobkyně do této částky důvodná (srov. odstavce 15 a 22 odůvodnění napadeného rozsudku). Konečně pokud jde o částku 479 EUR, pak tuto soud I. stupně přiznal bezdůvodně, když vzájemný návrh podle obsahu spisu byl naposledy skutkově vymezen nároky výše popsanými částkou 1 922,84 Kč, za současného žádání o přiznání částky 2 401,84 EUR, tedy v rozdílu právě 479 EUR.

34. Odvolací soud proto ze všech uvedených důvodů rozsudek soudu I. stupně se ve výroku II. podle § 220 odst. 1 o. s. ř. změnil tak, že žalovaná je povinna zaplatit žalobkyni částku 12 100 Kč spolu se zákonným úrokem z prodlení ve výši 10 % ročně z částky 12 100 Kč od 6. 5. 2020 do zaplacení, a ve výroku III. tak, že se vzájemný návrh ohledně částky 16 324,70 Kč a částky 479 EUR s veškerým jejich příslušenstvím zamítá. Jinak byl rozsudek soudu I. stupně ve výroku III. ohledně částky 1 922,84 EUR s příslušenstvím tam uvedeným podle § 219 o. s. ř. jako věcně správný potvrzen.
35. O nákladech řízení před soudy obou stupňů bylo rozhodnuto podle § 224 odst. 1 a 2 o. s. ř. a § 142 odst. 2 o. s. ř. a § 146 odst. 2 věta druhá o. s. ř. podle poměru úspěchu a neúspěchu sporných stran ve věci a žalované tak přiznána částka 17 135 Kč. Přitom vyšel odvolací soud z toho, že náklady žalované stanovil soud I. stupně správnou částkou 53 885 Kč jak odstavcích 35 a 36 odůvodnění rozsudku soudu I. stupně uvedeno. Žalobkyně měla úspěch v částce 38 424,70 Kč (1 537 EUR) a 479 EUR, tedy dohromady 2 016 EUR. Žalovaná byla úspěšná co do částek 1 922,84 EUR a 1 972,30 EUR, tedy celkem 3 895 EUR. Předmětem sporu byla tak celkem částka 5 911 EUR, ze které 2 016 EUR představuje 34,1 %, a 3 895 EUR 65,9 %, takže rozdíl příslušející žalované činí 31,8 %, což z částky 53 885 Kč, představuje 17 135 Kč. V odvolacím řízení pak úspěch obou stran přibližně poloviční 2 016 EUR proti 1 922,84 EUR, takže náhrada jejich nákladů nepřísluší žádné straně.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku je dovolání přípustné, lze je podat k Nejvyššímu soudu České republiky prostřednictvím soudu prvního stupně do dvou měsíců od jeho doručení, jestliže dovoláním napadené rozhodnutí závisí na vyřešení otázky hmotného nebo procesního práva, při jejímž řešení se odvolací soud odchýlil od ustálené rozhodovací praxe dovolacího soudu nebo která v rozhodování dovolacího soudu dosud nebyla vyřešena nebo je dovolacím soudem rozhodována rozdílně anebo má-li být dovolacím soudem vyřešená právní otázka posouzena jinak.

Praha 1. února 2022

JUDr. Naděžda Zachystalová v. r.
předsedkyně senátu